

Iren. lib. i. c. 27. Alii tamen existimant, Nicolaum diaconum fuisse virum probum, sed Nicolaitas, qui arguntur Apoc. ii. et qui ea docebant, fuisse hæreticos, falso nomine Nicolaitas dictos. Vide Euseb. lib. iii. hist. cap. 23.

Carinthus, et Ebron ejus discipuli, Jesum esse purum hominem ex Josepho et Maria natum docuerunt. Iren. lib. iii. cap. 3. et lib. i. cap. 23 et 26.

Chilistæ : qui docent, sanctos regnatos mille annis post resurrectionem cum Christo in terris ; cœperunt tempore Sancti Joannis per Papiam ejus discipulum. Vide Eusebium lib. iii. hist. cap. 39.

Gnostici, auctore Carpocrate, secundum Irenæum lib. i. cap. 24 vel Nicolao, secundum Epiphanium hæresi 26, vel Valentino, secundum Hieronymum in lib. de script. Eccl., docuerunt, animam esse de substantia Dei. Unum esse Deum bonum, alterum malum, et alia id genus. Vide Augustinum hæresi 6.

Carpocrates docuit, Jesum Christum ex Josepho natum mundum ab Angelis factum, nihil esse bonum vel malum, nisi opinione hominum. Omnia opera esse exercenda, quantumvis pessima, et toties animam ad corpus quasi ad carcerem rediturum, donec expleat, juxta illud. Non exies inde, donec reddas novissimum quadrantem. Irenæus lib. i. cap. 24.

Caiani inde dicti sunt, quod Cainum, Judam, Sodomitas, Core, Dathan, et Abiron, salvatos esse dicunt : negant carnis resurrectionem. Iren. lib. i. cap. 35.

Valentinus innumeras fabulas invenit, de quo vide Iren. lib. i. c. 4.

Marcion duo principia posuit, unum bonum, alterum malum. Iren. lib. i. c. 29.

Hermogenes posuit materiam Deo cœternam : et in Deo unam tantum esse personam. Tertull. lib. contra Hermogenem.

Montanus Phryx, unde Cataphrygæ, asseruit se Paracletum esse, et plurimos seduxit inter quos ipsum etiam Tertullianum. Epiph. hæresi 48. August. hæresi 26. et 86.

Origines ex philosophia Platonis deceptus multa docuit contra fidei veritatem præsergim de inæqualitate divinarum personarum ; de origine animarum ; de resurrectione corporum ; de salvatione dæmonum. Vide Epiphanium hæresi 64. et Hieron. ad Avitum, et ad Pammachium de erroribus Origenis, et quintam Synodum generalem.

Helcheseitæ docebant, licitum esse fidem ore negare modo in corde retineretur. Vide Euseb. lib. vi. hist. c. 23.

Rebaptizantes in Africa, Agrippino, qui Sanctum Cyprianum in Episcopatu Carthaginiensi præcessit, auctore exorti sunt, docuerunt, baptizatos ab hæreticis, iterum esse in Ecclesia baptizandos ; et quamvis Agrippinus, et S. Cyprianus hæretici appellari non possint, cum Ecclesiæ communionem nunquam reliquerint : tamen posterorum Donatistæ, qui pertinaciter anabaptismum defenderunt, merito hæretici habiti sunt. Vide S. August. lib. ii. de baptismo contra Donatistas.

Novatiani a Novatiano Presbytero Romano, et a Novato presbytero Carthaginiensi dicti sunt : docuerunt non esse in Ecclesia potestatem remittendi peccata post baptismum commissa, neque esse baptizatos sacro chrismate confirmandos et secundas nuptias esse illicitas. Vide Epiph. hæresi 39. et August. hæresi 39.

Sabellius Noeti discipulus, docuit Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum, esse unam personam, sed nomina tria. Epiph. hæresi 57.

Paulus Samosatenus Episcopus affirmavit Christum non esse Deum, sed hominem tantum, circumcisionem servandam, non baptizandum in nomine trium personarum divinarum. Epiph. hæresi 61. Augustinus hæresi 44.

Manes, sive Manichæus anno 4. Aureliani agnosci cœpit : docuit, duo esse principia cœterna, unum bonum, alterum malum, nihil esse vere spirituale, sed omnia esse corporalia, hominem non esse liberi arbitrii, et omnium peccatorum causam esse naturam mali principii. Manichæus esse Spiritum sanctum Paracletum, quem Christus promisit ; carnem et vinum esse res immundas natura sua, et ideo ab iis abstinendum esse. Animas migrare de corpore in corpus. Vetus Testamentum esse a malo principio, et ideo rejiciendum. Vide Epiphanium hæresi 66 et Augustinum hæresi 46.

Donatus initio schisma fecit, postea heresim condidit, docuit rebaptizandos baptizatos ab hæreticis. In sola Africa, et in sola parte Donati esse Ecclesiam. August. hæresi 69.

Arius Presbyter Alexandrinus docuit, filium Dei esse creaturam, non esse cœternum Patri, non esse coessentialem Patri. Christum hominem non habere animam :

sed ejus loco esse Verbum. Epiph. hæresi 69. August. hæresi 49. Theodoretus lib. iv. de fabulis hæreticorum.

Photinus Sirmiensis Episcopus docuit, Christum non esse Deum, sed purum hominem, Deum non esse trinum. Epiph. hæresi 71.

Macedonius Episcopus Constantinopolitanus docuit, Filium quidem Dei esse Patri per omnia similem, sed Spiritum sanctum esse creaturam. Epiph. hæresi 78. Augustinus hæresi 52.

Aetius, et Eunomius ejus discipulis, docuerunt, Filium Dei esse omnino dissimilem Patri. Spiritum sanctum esse creaturam Filii. Opera non esse necessaria, sed fidem solam sufficere ad salutem. Basilii lib. i. et ii. in Eunomium, August. hæresi 54.

Aetius, quia Episcopatum obtinere non potuit, docere cœpit, Episcopos et Presbyteros esse omnino æquales ; addidit, non esse orationes et sacrificia offerenda pro defunctis ; non esse servanda jejunia, et festa ab Ecclesia indicta. Epiph. hæresi 75. Augustinus hæresi 53.

Apollinarius Laodicæus grammaticus et poeta melior, quam Theologus, docuit Verbum Dei accepisse carnem humanam sine anima rationali : divinas personas esse inæquales, magnum videlicet esse Spiritum sanctum, majorem Filium, maximum Patrem. Epiph. hæresi 77. Augustinus hæresi 55.

Vadius, Anthropomorphitarum auctor, docuit, Deum habere formam humanam. Epiph. hæresi 70.

Helvidius docuit. B. Virginem post Christi nativitatem, habuisse ex Josepho alios filios. Hieron. contra Helvidium.

Priscillianus docuit, animas esse ejusdem substantiæ cum Deo ; mundum creatum a Principe maligno : et alia multa stultissima. August. hæresi 70.

Jovinianus docuit, peccata esse paria, præmia sanctorum esse æqualia, Virginitatem non præstare conjugio, et alia. August. hæresi 82.

Vigilantius docuit, non esse honorandas reliquias Sanctorum, inanem esse invocationem sanctorum. Hieron. contra Vigilant.

Pelagius Brito monachus anno Domini 413. cœpit docere peccatum originale non esse in hominibus : sine Dei gratia posse impleri omnia mandata, et alia. Augustinus hæresi 88.

Nestorius Episcopus Constantinopolitanus anno 430. cœpit docere, B. Virginem non esse matrem Dei, et in Christo duas esse personas, alteram divinam, alteram humanam. Theodor. lib. iv. de fabulis hæret. et Proso. in chr.

Eutyches Abbas, ut Nestorio contradiceret, docuit in Christo unam esse personam et unam naturam. Evagrius lib. i. c. 9. et lib. ii. c. 4. Atque hæc duæ hæreses usque in nostra tempora durant in partibus Orientis.

Pacificantes dicti sunt, qui auctore Zenone imperatore, unionem quamdam facere volebant inter Catholicos, et Eutychianos. Vide Evagrius lib. iii. c. 1. 4. et 30.

Petrus Gbapheus Episcopus Anthiochenus, ad errores Eutychetis addidit, ut in trisagio poneretur crux, videlicet, sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus et immortalis, qui crucifixus es pro nobis. Ex quo videbatur sentire, totam Trinitatem fuisse crucifixam. Vide J. Damascenum lib. iii. de Fide cap. 10. et in epistola de trisagio ; et epist. Felicis PP. III.

Julius Halicarnasæus auctor eorum qui docuerunt Christi corpus a Conceptione impassibile. Vide Joannes Damasc. in libr. de hæresibus, et Evagrius lib. iv. c. 38 et 39.

Agnoite auctore Themistio diacono Theothei Alexandrini Episcopi, ad errores Eutychetis et Dioscori addiderunt, Christum ignorare diem judicii. Vide Jo. Damascenum in libr. de hæresibus, et Liberatum in Breviario c. 49.

Jacobus Syrus docuit candenti ferro inurendam frontem baptizatorum. Nicephorus lib. xviii. c. 45.

J. Philoponus Trithetarum auctor fuit, qui tres personas divinas, tres Deos esse voluit. Nicephorus lib. xviii. cap. 46. et 48.

Armeni sequebantur errores Eutychianorum, et multa addebant. Vide Nicephorum lib. xviii. cap. 53. Niconem de erroribus Armenorum, et Theoriani disputationem tomo iii. et iv. bibliothecæ Patrum.

Monothelitæ a Syro Episcopo Alexandrino, et Sergio Constantinopolitano originem ducunt. Initium hujus hæresis fuit anno 630. doctrina eorum erat : in Christo unam tantum fuisse voluntatem, et unam operationem ex quo sequebatur unam tantum fuisse naturam. Vide Jo. Damascenum in libr. de hæresibus.

Iconomachi, id est, oppugnatores sacra-

rum imaginum, fuerunt semper Hebræi, et Mahumethani : nam Ezides rex Arabum persuasus a quodam Hebræo malefico, in toto regno suo jussit imagines e templis Christianis auferri et Leo Isauric. alio Hebræo impulsore edictum proposuit, ut ubique sacræ imagines de templis tollerentur : unde Iconomachus dictus est, ut testantur Cedrenus, Zonaras, Paulus Diaconus, et alii historici.

Felix Urgelitanus, et Elinandus Episcopus Toletanus docuerunt, Christum esse filium Dei adoptivum, et damnati sunt tamquam renovantes Nestorianismum in Concilio Francfordiensi et ab Hadriano Papa in epistola ad Episcopos Galliciæ. Vide Adonem in Chronico.

Claudius Episcopus Taurinensis docuit non esse venerandam Crucem Domini, nec sepulchra, et reliquias sanctorum, peregrinationem ad limina Apostolorum esse inutilem. Vide Joannem Aurelianensem lib. III. de cultu Imaginum.

Michael Balbus imperator, teste Cedreno, et Zonara, resurrectionem corporum negabat, prophetas irridebat, demones esse non credebatur, scortationem peccatum non esse dicebat, Judam proditorem inter beatos collocabat.

Græci ceperunt quidem tempore Nicolai primi, auctore Photio schisma facere : tamen hoc tempore apertissime se ab Ecclesia Romana diviserunt, et errores suos de processione Spiritus sancti a solo Patre, et de sacrificio non celebrando in azymo, et de primatu summi Pontificis, et alios defendere ceperunt.

S. Antoninus summæ hist. p. 3. tit. 22.

Berengarius Archidiaconus Andegavensis, docuit in Eucharistia non esse verum Christi corpus, et sanguinem : deinde cum hunc errorem revocasset, docuit cum corpore Christi esse etiam substantiam panis, addidit parvulus non esse baptizandos, sed adultos tantum. Itaque viam aperuit hæreticis nostri temporis, Zuingliani in primo errore, Lutherani in secundo, et Anabaptistis in tertio : tandem tamen respuit, et in fide Catholica obiit. Vide Lanfrancum, et Guit mundum contra Berengarium : et Blondum decadis 2. lib. III.

Bogomiles, auctore Basilio, qui ab Alexio Comneno imp. in theatro exustus fuit, dicebant, non esse in Deo Trinitatem, Deum humana forma præditum esse, mundum a

Dæmonibus creatum, et alia : testis Euthymius in Panoplia parte 2. tit. 23.

Petrus de Bruiis, et Henricus ex monacho apostata, docebant, parvulos non baptizandos, cruces conculcandas, nullum esse in Ecclesia sacrificium, non esse invocandos sanctos, nec pro mortuis orandum, et alia. S. Bernardus ep. 24°, et Petrus Cluniacensis in epistola contra hanc hæresim.

Petrus Abailardus, et Arnoldus Brixiensis, S. Bernardi tempore docebant gradus esse inæquales in divinis personis ; fidem sine ratione admittendam non esse, et alia id genus multa : testis S. Bernardus in epist. 190. respuit postea, et sancte obiit, teste Petrus Cluniacensis lib. v. epist. 3 et 20.

Cathari, sive Patareni hæretici docebant, mundum factum esse a dæmonibus, Sacramenta nihil valere, et alia, de quibus vide Joann. de Turrecremata, in summa de Ecclesia, lib. a. p. 2. cap. 33.

Valdesius, unde Valdenses, qui et pauperes de Lugduno, anno 1170. docere cepit non esse obediendum Pontifici Romano : potestatem absolvendi a peccatis, et conficiendi Eucharistiam laicis etiam esse concessam : indulgentias nihil valere ; non exstare purgatorium, sanctos non attendere precibus nostris : festa et jejunia indicta non esse servanda, et alia. De quibus vide S. Antoninum in summa p. 4. art. 11. c. 7. et Claudium Cassordium contra Valdenses.

Petrus Joannis hoc tempore docuit Christo latus perforatum adhuc viventem : animam rationalem non esse formam corporis : Ecclesiam universalem esse Babylonem de Apocalypsi : et Papam esse mysticum Antichristum. Guido Carmelita, et Bernardus de Lutsemburgo in catalogo hæresum.

Almaricus Doctor Parisiensis docuit legem Dei Patris durasse usque ad Adventum Christi : legem Christi usque ad Almaricum : legem Spiritus sancti usque ad finem mundi. Docuit multa alia perniciosissima. Vide Joann. de Turrecremata lib. IV. Summa part. 2. c. 33. et Vincentium in Speculo historiali lib. cxxix. cap. 107.

Albigenses tempore Innocentii III. et forte antea, exorti sunt, qui non solum concionibus, sed etiam armis Ecclesiam diu vexaverunt. Errores eorum recenset S. Antonius in summa theologia, part. 4. tit. 41. cap. 7. ; quod videlicet ponerent duo principia cœterna, unum bonum, alterum malum,

more Manichæorum ; et alia id genus. Vide S. Antonium in summa historiali, 3. part. lit. 19. cap. 1.

Guillelmus de S. Amore, Doctor Parisiensis, tempore Alexandri Pape IV. odio religiosorum mendicantium docuit, illicitum esse omnia relinquere, nisi quis cogatur. Quod idem Desiderius Longobardus docuit et addidit, non esse licitum instituere, vel ingredi ordinem religiosum, qui non habeat possessiones, saltem in communi.

Scripterunt contra hanc hæresim S. Thomas in opusculo contra impugnantes religionem et S. Bonaventura in opusculis variis.

Fratricelli auctore quodam Hermanno cum Dulcilio Novatiensi, hæresim suam inchoarunt, docentes auctoritatem Rom. Ecclesie cessasse propter malitiam Prælatorum : se solos esse veram Ecclesiam, et perfectos, ut erant Apostoli : se nulli debere obedire, et quod secta ipsorum sit immediate a Christo : quod omnes Pontifices a tempore Sancti Sylvestri fuerint prævaricatores, excepto Celestino V. Hæc et similia damnavit Bonif. VIII. Vide Nucleolum generat. 44 et Jo. de Turrecremata lib. IV. Summa part. 2. c. 37.

Begardi, et Beghinæ, auctore Bogonato (erant autem Begardi, Monachi, et Beghinæ, Moniales, sed absque votis) docebant, hominem posse in hac vita fieri impeccabilem : et non teneri amplius ad jejunia, vel orationem : et in gratia crescere non posse et alia id genus. Vide Alvarum de planctu Ecclesie lib. II. cap. 32. et Jo. de Turrecremata lib. IV. part. 2. cap. 36.

Lollardus Gualter docuit, Luciferum injuste a Deo damnatum, ut testatur Trithemius in chronico anni 1315. ubi alios etiam errores.

Marsilius de Padua, et Jo. de Janduno, multos errores docuerunt, quos damnavit Joannes XXII in Extravaganti, quæ incipit, Licet juxta doctrinam. Summa errorum est, quod Sanctus Petrus non fuerit caput Ecclesie, et quod Christus solverit didrachma necessitate coactus, non ex condensatione.

Flagellantes orti quidem sunt in Italia, sed in Germania maxime propagati. Docebant, non posse salvari eos, qui non se baptizarent in proprio sanguine, flagellantes se nodosis funibus : sacramenta, et cætera opera bona contemnebant. Purgatorium in alia vita esse negabant. Denique plurimis erroribus laborabant. Vide Bernardum Lutzem-

burgensem in catalogo hæresum, et Nicolaum Sanderum de visibili monarchia Ecclesie.

Joannes Wiclephus Anglus an. 1372. hæresim perniciosissimam docere cepit : de qua vide Concilium Constantiense sess. 8. et Joannem Cochleam in historia Hussitarum lib. III.

Jo. Hus Bohemus ex libris Wiclephi hæreses hausit et propagavit in Bohemia. Errores ei referunt, et damnantur in Concilio Constantiensi sess. 13.

Vide de hac hæresi, quæ adhuc viget, historiam Jo. Cochleæ et Æneam Sylvium in lib. de origine Bohemorum c. 33.

Hussite dividuntur in varias sectas. Alii enim dicuntur, Oreblæ : Alii Thaboritæ, alii Orphani ; alii Adamitæ, sive Pichardi, auctore quodam Gallo, qui dicebantur Pichardus, et Bohemos multos seduxit, dicens se esse Filium Dei et vocari Adamum. Vide Æneam Sylvium de origine Bohemorum, cap. 40, 41, 43 et 57.

Hermannus Rissuich natione Batavus, tempore Alexandri VI docuit animam mori cum corpore : nullum esse infernum : Christum fuisse stultum : fidem nostram esse fabulosam : Evangelium falsum. Bernardus Lutzeburgensis in catalogo Hæreticorum.

Martinus Lutherus Germanus hæresiarcha, et Pater hæresiarcharum anno Domini 1517. perturbare cepit Ecclesiam, et perturbavit usque ad annum 1546 in quo misere obiit. Docuit errores plurimos. Sed præcipui sunt, hominem sola fide justificari : liberum arbitrium periisse per peccatum : Papam esse Antichristum : in Eucharistia remanere substantiam panis cum corpore Christi. Indulgentias nihil valere : non esse purgatorium : per Sacramenta non dari gratias : peccata cum remittuntur, non deleri, sed non imputari : et alia id genus multa. Vide Joannem Cochleam in libro de actis, et scriptis Martini Lutheri.

Andreas Carolostadius, qui primus ex discipulis Lutheri uxorem publice duxit, cum esset Sacerdos, et cum eo Huldricus Zuinglius, et Joannes Oecolampadius Sacramentariam hæresim inchoarunt anno 1526. docentes, in Eucharistia non esse corpus Christi, nisi in signo : et addiderunt, imagines Christi, et sanctorum esse confringendas. Vide Jo. Cochleam in libro de actis Lutheri anno 1526.

Balthasar Pacimontanus, et Bernardus

Rothmannus sectam Anabaptistarum instituerunt ann. 1527. quae etiam proles Luthe-
ranismi est, et in varias sectas divisa. Docent
hi non esse parvulos baptizandos, et si ba-
ptizati fuerint, iterum esse baptizandos;
quando adulti erunt. Alios plurimos errores
docuit, de quibus vide Jo. Cochleum de ac-
tis Lutheri an. 1527 et Card. Hosium lib. 1.
de haeres. nostri temporis.

Philippus Melancthon, Lutheri discipulus,
confessionem Augustanam composuit an.
1530. unde confessionistae et molles Luth-
erani dicti sunt, qui eam sequuntur. Multos
habent errores, ut quod partes poenitentiae
sint duae tantum, contritio, et fides, id est,
terrores conscientiae et fides, qua credi-
dimus per Christum nobis remissa esse pec-
cata. Vide Cochleum in lib. de act. Lutheri.

Joannes Calvinus Noviodunensis Zuinglii
discipulus, contempto magistro propriam
familiam instituit an. 1533. Docuit, filios
baptizatorum nasci sanctos: gratiam semel
habitam non posse amitti: omnes veros fi-
deles esse praedestinatos. Haec, et his similia
habentur in libris quatuor institutionis. Obiit
an. 1567. morbo pediculari, teste Surio in
historia ad hunc annum; et blasphemans,
ac desperans, teste Hieronymo Balseco in
eius vita.

Michael Servetus Hispanus cum esset an-
norum 25. summum se orbis Prophetam esse
jactabat. Scripsit autem libros septem de
erroribus Trinitatis, in quibus docuit, nul-
lam esse in Deo realem generationem: non
esse in Deo personalem distinctionem: non
debere homines baptizari, nisi anno 30. Tandem
an. 1555 ab ipso Calvino Genevae igni
traditus est. Vide Jo. Cochleum de actis
Lutheri ad annum 1532 et Surium in histo-
ria ejusdem anni.

David Georgius Delphis in Batavia natus,
praedicavit se esse eximum Prophetarum, et
Filium Dei Christo Jesu majorem, et anno
tertio post mortem resurrecturum, et regnum
Israel restitutum. Sed jam anni circiter
sexaginta ab ejus obitu praeterierunt, et non-
dum surrexit, neque resurget, nisi in die
novissimo cum aliis impostoribus gehennae
aeternis ignibus cruciandus. Vide totam hi-
storiam apud Surium in historia anni 1555.

Gaspar Suvencfeldius, unus ex Confes-
sionistis, propria dogmata adinvenit, huma-
nam Christi naturam post Ascensionem in
divinam esse mutatam, et solo spiritu con-
tentes nos esse debere, vocale verbum, tam-

quam occidentem litteram esse rejiciendum.
Vide Fridericum Staphilum in lib. de con-
cordia Lutheranorum.

Andreas Osiander, unus ex Confessionistis,
sed propter novas haereses, ipsis etiam Con-
fessionistis Haereticus, docuit, charitatem, et
justitiam, et sapientiam, quibus homo ju-
stus, et sapiens est, esse ipsam Dei essen-
tiam: et Christum justificare homines solum,
juxta naturam divinam. Vide Fridericum
loco citato, et Surium in historia anni 1551.

Jo. Brensius non minimus inter Confes-
sionistas, docuit, Christi humanitatem ab ipsa
incarnatione, semper fuisse ubique. Unde
nati sunt ubiquistae, adversus quos acriter
dixit pugnavit Theodorus Beza, et alii. Vide
Surium in historia anni 1564.

Matthias Flaccius illyricus auctor praeci-
pius historiae centuriatae Magdeburgensis,
et Lutheranorum rigidorum pater, praeter
alia stultissima dogmata, docuit peccatum
originale esse substantiam. Vide in nostris
controversiis lib. v. de amissione gratiae
c. 1.

Libertini auctore quodam Quintino Pie-
cardo, docent, licitum esse simulare, et dis-
simulare fidem, et religionem, et cum omni-
bus communicare: unum esse tantum spi-
ritum immortalem; Angelos, et animas ho-
mianum non esse immortales: Christum non
vere oluisse in cruce, sed opinione tantum.
Alia multa docent, sed clam, et inter se.
Quorum non alium auctorem habeo, nisi
Joannem Calvinum, haeresiarum, in libro
contra Libertinos, ubi dicit sibi notum esse,
multa millia esse in hac secta.

Valentinus Gentilis patria Consentinus an.
1538. Arianismum renovans docere coepit,
tres personas divinas esse tres spiritus aeter-
nos, essentiali numero differentes: sed Pa-
trem esse majorem Filio, et Spiritu sancto.
Ob quam haeresim ab ipsis Haereticis Bernae
capite plexus est. Exstat haec historia apud
Benedictum Aretium, auctorem damnatum,
quem citamus, quia alios non habemus.

Franciscus David cum ceteris ministris
Transylv., novis Samosa., et Ebion.: doc-
cent, solum Patrem esse Deum verum; Fi-
lium, et Spiritum sanctum esse virtutes Dei,
non distinctas a Patre persona, vel relatione,
vel essentia. Christum esse purum hominem,
sed dici Verbum Dei, quia verba Dei annun-
tiavit, quomodo Jo. Baptista dicitur vox.
Vide, si placet, in nostris controversiis, lib.
1. de Christo cap. 1. et 2.

V A R I A .

Anno 42. Augusti inchoante nascitur Je-
sus Christus. Nam anno 15. Tiberii comple-
verat Jesus an. 30. (Luc. iii.) ergo an. 1. Ti-
berii compleverat Jesus annos 15.: ergo si
demus ex annis Augusti quindecim ann.,
concurrerit an. primus Christi cum an. 42. Aug.

Christus mortuus est, et resurrexit, et Pe-
trum Ecclesiae praefecit, anno suo 34. Scribit
enim Beda lib. de ratione temporum cap. 45.
Fidem Ecclesiae habere vixisse Christum in
carne mortali, paulo amplius triginta tribus
annis.

Concilium primum Hierosolymitanum sub
S. Petro, anno Domini 51.

Eusebius in chronico scribit, Neronem
imperasse annis 14. m. 8., sed non ita est:
imperavit enim annis 13. m. 7. ex Suetonio
Dione, et aliis. Proinde S. Petrus non
fuit crucifixus anno 14. Neronis, ut S. Hiero-
nymus, Eusebium secutus 9 scripsit, in
lib. de script. Eccl. sed ann. 13 alioqui marty-
rium S. Petri non contigisset die 29. Junii,
ut Ecclesia celebrat. Obiit enim Nero die 10
junii anno 14.

Anno 1. Vespasiani Hierusalem capitur,
incenditur, evertitur, ut non remaneret in ea
lapis super lapidem, juxta praedictionem
Domini. Luc. xix.

Secunda persecutio sub Domitiano.

Domitianus, qui se Dominum, ac Deum
haberi, et dici volebat, misere confoditur.

Persecutio tertia sub Trajano.

Hic Trajanus vir optimus existimatus est
ab infidelibus, ita ut acclamarent novis
principibus, Augusto felicior, Trajano meli-
or, Eutropio teste: fuit tamen vino deditus,
et pauperum amoribus, Dione teste, quae illi
vita non agnoscebant, cum sint enormia, et
contra naturam.

Persecutio quarta sub Antonino.

Hoc tempore questio de Festo Paschae ce-
lebrando die Dominico, an cum Hebraeis
decima quarta Luna, diu Ecclesiam vexavit.

Lucius rex Britannorum ab Eleutherio
Pontifice petiit et impetrat, qui eum cum sua
gente Christianum faciant. Beda, Ado, et alii
in martyrologio et Tertullianus lib. adver-
sus Judaeos cap. 7.

Quinta persecutio sub Severo; qui annis
fere decem Christianos pacem habere per-
misit, sed postea crudeliter occidi mandavit.

Heliogabalus et Severus adolescentes con-
sobrini, unus post alterum imperium rexit,
illo nihil turpius, et nequius: isto nihil ju-
stius, et sanctius, si fides ei Christi non de-
fuisset. Ubique scribi jubebat, « Quod tibi
non vis, alteri ne feceris. »

Sexta persecutio sub Maximino.

Fabianus descensu columbae caelitus missae
declaratus fuit a Deo Pontifex futurus. Euseb.
lib. vi. hist. cap. 22.

Septima persecutio sub Decio imperat.
quam continuavit Gallus et Volusianus.

Primum schisma in Rom. Ecclesia Nova-
tiani Antipapae contra Cornelium.

Gothi Rom. imperium infestare incipiunt.

Octava persecutio sub Valeriano, quem
Sapores rex Persarum a se captum, vi issime
habuit, ut etiam dorsum ejus calcaret cum
equum ascendere vellet.

Nona persecutio sub Aureliano, vel ejus
Praefectis.

Probus imperator fortissimus a Chroco
rege Allemannorum Gallias liberat, cesis
quadringentis millibus hostium (Vopiscus),
et tunc simul Ecclesia Gallicana post longas
persecutiones aliquantum requievit. Gregorius
Thronicus lib. 1. cap. 32.

Carus imperator quamvis Ethnicus, Ec-
clesiam Thessalonicensem a tributis immu-
nem facit, lib. viii. cod. de sacrosanctis Ec-
clesiis.

Diocletianus Corino devicto, Maximianum
collegam assumit anno imperii tertio.

Decima persecutio saevissima sub Diocle-
tiano, et Maximiano qui nihilominus cum
non possent prevalere, deposuerunt impe-
rium, tradentes illud Constantio, et Galerio.
Galerius. Maximus et Licinius imperatores
fecit: et Romae Maxentius, Maximiani filius,
Imperium assumpsit, sed brevi; omnibus
extinctis, solus Constantinus feciliter totum
orbem Romanum diu tenuit.

Concilium generale primum Nicenae ha-
bitum 318. Episcoporum, in quo Arius damna-
tus fuit.

Persecutio XI. sub Constantio Ariano.

Schisma secundum Felicis cum Liberio:
sed uterque aliquo tempore legitimus fuit.

Persecutio XII. sub Julio. atrox, sed brevis.

Persecutio XIII. sub Valente Ariano.

Schisma III. Ursicini contra Damasum.

Secunda Synodus generalis, prima Constantiopolitana, contra Macedonium, et alios negantes divinitatem Spiritus sancti.

Circa hæc tempora - Augustinus instituit ordinem Clericorum Regularium: qui simul cum seipso vitam communem agebant.

Ann. 410. Roma capta est ab Alarico rege, anni 1102. ab ejus conditione.

Schisma IV. Eulalii contra Bonifacium. Hoc tempore conditur civitas Venetiarum anno Dom. 421.

Tertia Synodus generalis habetur Ephesi an. Domini 431. contra Nestorium.

Attila rex Hunnorum flagellat Italiam.

Quarta Synodus generalis habetur Chalcedone, anno 451, contra Eutychem, et Dioscorum.

Vesuvius mons Campaniæ, qui anno primo Titii imp. ingentem copiam minutissimi pulveris evomuerat, teste Suetonio et aliis: iterum hoc tempore, anno 471. ita immensam copiam evomuit, ut totam fere Europam obtenebraret. Marcellin. et alii. Et non diu postea tempore Theodorici regis Italiæ idem accidit, quam eruptionem pulchre describit Cassiodorus lib. IV. variarum, epistola quinquagesima.

In Augustulo deficit imperium occidentale, ut in Augusto cepit. Julius enim Cæsar dictator perpetuus fuit, non proprie imperator, quamvis res ipsa imperaret.

Odoacer etiam, et Theodoricus, non imperatores, sed reges Italiæ dici voluerunt.

Hoc tempore persecutio Vandalica in Africa Catholicos crudeliter vexabat.

Hoc eodem tempore imperator Anastasius Eulychianus Hæreticus erat. Reges Italia, Hispaniæ, et Africae, Ariani. Reges Francorum, Anglorum, Germanorum, Pagani, et tamen Christiana Ecclesia destrui non potuit, quia fundata est super petram, et portæ inferi adversus eam non prævalebant.

Schisma quintum Laurentii contra Symmachum.

Ordo Monachorum Sancti Benedicti hoc tempore incipit.

Theodoricus Rex Arianus: sed alioqui prudens et Ecclesiæ Romanæ, et summo Pontifici multum honoris deferens, et ideo feliciter regnans, ubi Joannem Pontificem in carcerem conjecit, et Symmachum ac Boetium interfecit, eodem anno miserrime cum regno vitam amisit.

Bonifacius secundus successorem sibi elegit Vigilium, sed cassavit paulo post electio-

nem illum quam sentiebat omnibus displicere.

Schisma VII. per Vigilium contra Silverium.

Vigilios, qui corruptus ambitione schisma fecerat, et multa mala promiserat Augustæ, mox ut legitimus Pontifex esse cepit, a Deo mutatus constantissime restitit Augustæ, et pro fide Catholica fortissime dimicavit.

Quinta Synodus generalis Constantinopolitana secunda.

Post Teiam nullus amplius fuit rex Gothorum in Italia: sed Narses titulo Ducis eam rexit, sed paulo post irritatus ab uxore Justiniani, Longobardos in Italiam vocavit.

Alboini rex Longobardorum, regnare cepit in Italia anno 568. Sed brevi occisus fuit, ut etiam ejus successor Clepbis, deinde per annos decem rege caruerunt Longobardi, et duces multi Provincias sibi dividerunt, donec iterum Aularis rex electus est: ceterum Longobardi nunquam tota Italia possiti sunt: semper enim partem Italiæ cum ipsa Urbe imperatores Græci per Exarchos tenebant.

Anno 589, inundatio Tiberis maxima quam secuta est pestis gravissima.

S. Gregorius Papa missis in Angliam Sanctis Monachis, Augustino, et Sociis, Domino cooperante et sermonem confirmante sequentibus signis, magnam partem Angliæ Sexonum a Paganismo ad Fidem Christi convertit, merito a Beda vocatus Apostolus Anglorum.

Sub hoc Pontifice templum Agrippæ, quod Pantheon dicebatur, consecratum fuit B. Mariæ Virgini, et omnibus sanctis Martyribus, Romæ Phoca imperatore consentiente.

Heraclius dum Catholicus esset, a Deo protectus, Persas magnis cladibus affecit, et lignum Sanctæ Crucis recuperavit, sed postea Hæreticus Monothelita factus, imbellis, et inglorius infelicissimo exitu perit.

Mahometes pestis orbis terrarum hoc tempore sectam suam inchoavit, et anno Domini 629. regnum Saracenorum occupavit.

Honorius Papa accusatur a Græcis, quod faverit Monothelitis: sed egregie defenditur a Sancto Maximo Græco, auctore illius temporis, et Martyre.

Ab hoc anno regnum Francorum per magistros domus gubernari cepit, solo fere nomine regibus relicto: quod genus regiminis continuatum est usque ad Pipinum, id est, usque ad annum Domini 750. Sigebertus, et alii.

Sub Adeodato Pontifice, ac de ejus licentia Veneti duces eligere incipiunt. Petrus Justinian. lib. I. hist. Ven.

Hoc anno cometa tribus mibus arsit, et tribus annis sequentibus non pluit.

Sexta Synodus Generalis Constantinopolitana tertia, contra Monothelitas.

Anno 608. post eclipsim lunæ, gravissima pestis grassari cepit in Urbe, quæ non cessavit, nisi a tunc sancto Sebastiano Martyri erecto in Ecclesia Sancti Petri ad Vincula. Paulus Diaconus.

S. Kilianus Monachus Hibernus per hæc tempora Francis Orientalibus evangelizat fidem, et eorum appellatur Apostolus.

Anno 690. celebratur Synodus quinixta, unde sunt Canonæ Trullani: quam Beda merito erraticam vocat, et a Sergio Papa rejectam fuisse testatur in lib. de sex ætati- bus.

Hic Aripertus restituit Alpes Coctias Rom. Ecclesiæ. Paulus Diaconus, et Leo Ostiensis.

Constantino Pontifici Constantinopolim proficiscenti, Nicomediæ imperator occurrens prostratus, publice pedes deosculatur. Anastasius in vita Constantini.

Per hæc tempora regnat in Anglia Ina rex, qui anno Domini 740. Gregorii tertii, 10. fecit regnum suum vectigale Apostolicæ Sedi. Polydorus.

Hoc anno contigit inundatio Tiberis maxima. Item admiranda visio de penis purgatorii, et inferni ejusdem qui a mortuis surrexit, et scripta est a S. Bonifacio Episcopo, et Martyre, in Epistola quam integre ponit Card. Baronius in tomo Annalium IX.

Rachis cum ut hostis contra Ecclesiam Romanam armatus veniret, a Zacharia Pontifice non solum placatus est, sed etiam ita permotus, ut Monachus in monte Cassino sanctus fuerit.

Hoc anno Popinus auctoritate Pontificis Zachariæ Rex Francorum efficitur.

Schisma octavum per Theophylactum Antipapam.

Constantinus Soporonicus cum moreretur clamabat: Vivens adhuc igni sum inextinguibili traditus. Cedrenus et alii.

Notent, et horreant nostri temporis Iconomachi.

Primus Episcopus datus Venetis ab Hadriano Papa, anno 772. Obeliato nomine, usque ad annum Domini 814. Sigebertus, et alii.

Anno 774. Carolus rex Francorum singu-

los gradus scalarum Basilicæ S. Petri deosculatus ad Pontificem ascendit, qui cum in atrio super gradus expectaret. Anast.

Septima Synodus generalis, Nicæna secunda.

Anno 791, mense Decembri inaudita contigit Romæ inundatio Tiberis a Ponte Milvio usque ad Pontem S. Petri ut etiam supra muros Urbis aqua elevaretur. Anastasius.

Leo Papa tertius transfert imperium occidentale a Græcis ad Francos anno 800. die natalis Domini: qui annus ab aliis dicitur 891. quia a natali Domini annos numerant.

Anno 797. Constantinus imperator ab Irene matre excæcatus est: et sol mirabili prodigio, per dies septemdecim obscuratus mansit.

Schisma nonum per Zinzinum Antipapam. Theophilus Balbi successor persecutionem in Catholicos continuit, ob cultum sacrarum imaginum.

Inter Leonem IV et Benedictum III. fingitur Joannes, femina.

Schisma decimum per Anastasium Antipapam.

Anno 848 Leo IV. Urbem Leoninam condidit adversus irruptiones Saracenorum. Ita Basilica S. Petri, quæ extra urbem erat, intra Urbem cepit.

Nicolai primi tempore Tiberis ex alvo suo egressus, bis Urbem gravissime afflixit.

Octava Synodus generalis, Constantinopolitana quarta, contra Photium pro Sancto Ignatio Patriarcha Constantinopolitano.

His temporibus agitur alia Synodus Constantinopolitana pro restitutione Photii, in qua vix credi potest quanta impudentia Photii falsaverit litteras Romani Pontificis et legatos ejus deceptis. Vide Concilia generalia Romæ edita, anno 1611.

Post Carolum Crassum magna est orta perurbatio in imperio. Alios enim creabant Germani, alios Itali. Vide tommum decimum Annal. Card. Baron.

Schisma undecimum Sergii Antipapæ contra Formosum.

Formosus Papa doctrina et sanctitate insignis fuit, quicquid aliqui dicant. Id testatur Luitprandus, qui eo tempore vixit; et ex operibus ejus id ipsum demonstrat Card. Baronius tomo X. annalium: quod autem in ejus memoriam peccavit ex ignorantia successor ejus Stephanus VII, reformavit postea Joannes IX.

Ordo Cluniacensis.

Anno 925. apud Cordubam nobilissimus et formosissimus puer Sanctus Pelagius, anorum tredecim, pro fide et castitate fortiter pugnans, crudelissimo supplicio interficitur a rege Arabum, Habdarragman. Vide appendicem ad Eulogium.

Anno 938. Sanctus Venceslaus Bohemæ princeps optimus a proprio Fratre necatus inter sanctos Martyres numeratur.

Anno 950. Ramirus rex Legionensis fortissimus Saracenos ad internecionem delavit, prælio ingenti apud Talavera commisso.

Hoc anno Otho primus coronatur: ideo ab hoc anno multi numerant annos imperii ipsius.

Schisma duodecimum inter Leonem, et Benedictum, et Joannem duodecimum.

Leo octavus initio non fuit legitimus Pontifex: quia creatus fuit ab imperatore, Joanne XXII. adhuc vivente. Sed mortuo Joanne, et abdicante se Benedicto, cepit esse legitimus; sed non diu supervixit.

Vide sæculum infelix in quo nulli scriptores illustres, nulla Concilia, Pontifices parum solliciti de rep. Sed divina providentia fecit, ut nullæ surgerent hæreses novæ.

Otho III. accusatus, quod innocentem Comitem occidisset, adductus precibus uxoris, quæ se ab illo de pudicitia postulata dixerat: cum contra illa Comitem castissimum sollicitasset: paratus erat et ipse occidi, nisi proceres impedivissent, et impudicam ac injustam uxorem comburi jussissent. Vide Gotifredum Viterbiensem.

Schisma XIII. per Antipapam Joannem contra Gregorium quintum.

De hoc Gregorio multa fabulantur aliqui. Sed vere fuit vir magnus, doctus et pius, ut ex inscriptione sepulcri ejus, quæ exstat in Ecclesia Lateranensi, cognosci potest.

Sed quoniam philosophiæ et geometriæ peritus erat, in doctum vulgus existimavit neoromanticum fuisse, et cum Diabolo pactum habuisse.

Ordo Camaldulensium auctore S. Romualdo.

Anno 1009. Princeps Babylonis a perfidis Judeis excitate basilicam Hierosolymitanam, ubi Domini sepulchrum conservatur, funditus evertit. Sed paulo post mater principis ejusdem, quæ Christiana erat, eandem Basilicam majori nobilitate et splendore reedificandam curavit: et Judæi undique pelli cœperunt. Glabet.

His temporibus, quibus Pontifices Romani a pietate veterum degeneraverant, principes sæculi sanctitate florebant, talis imperator Henricus cum uxore Chunegunda: Romanus imp. Græcus Chnutus rex Danie, et Angliæ: Stephanus rex Hungariæ cum filio Sancto Emerico: Robertus Sanctus rex Francorum.

Schisma XIV. Sylvestri et Joannis, Antipapam quibus sublatis, et Benedicto nono renuntiante, creatus est Gregorius IV.

Gregorius VI. depositus fuit tanquam simoniacus a Concilio quodam Sutriano, præsentate imperatore. Sed viri gravissimi sentiunt, Concilium illud egisse, quod non poterat: et Gregorium non fuisse simoniacum, sed virum optimum. Vide Card. Baronium tomo. xi.

Leo IX. miraculis claruit. Leo Ostiensis libro II. cap. 88.

Schisma XV. per Benedictum Antipapam. Schisma XVI. per Honorium Antipapam, qui Cadalous dicebatur, contra Alexandrum, qui etiam miraculis claruit.

Gregorius VII. miraculis multis claruit: teste Lamberto Scaphnaburgensi.

Schisma XVII. per Guibertum, qui Clementi voluit.

Ordo vallis umbrosæ, auctore S. Joanne Gualberto.

Petrus Igneius Cardinalis sic nominatus, quod cum esset Monachus, jussu Sancti Joann. Gualberti, per ignem maximum illæsus transivit, ut probaret, Episcopum Florentinum per simoniam ascendisse ad Episcopatum.

Schisma XVIII. Alberti, et Theodorici contra Paschalem.

Ordo Cisterciensis auctore S. Roberto.

Ordo Canonicorum Regularium.

Ordo equitum S. Joannis Hierosolymitanum anno Domini 1113. sub Paschali.

Concilium Generale Lateranense primum anno 1119. sub Calixto II. Pontifice.

Ordo Templariorum anno eodem 1119.

Ordo Præmostratensium.

Ordo militum Teutonicorum.

Schisma XIX. Petri Leonis contra Innocentium II.

Concilium Generale Lateranense II. sub Innocentio II. anno 1139.

Hadrianus Papa quartus, natione Anglus, vir sapiens, et pius Hiberniam insulam Henrico secundo regi Anglorum concessit, ea conditione, ut in ea insula virtutes plantaret,

et vitia eradicaret: ut a singulis domibus quotannis denarium S. Petro pendere curaret: ut jura Ecclesiastica illibata servaret. Exstat diploma to. xii. an. Card. Baro.

Schisma 21. Victoris Calixti, et Paschalis contra Alexandrum.

Concilium generale, Lateranense tertium, sub Alexandro III. anno 1180.

Ordo Carmelitarum confirmatur ab Alexandro III. anno 1180. Item ab Innocentio III. an. 1199. Item ab Honorio III. anno 1216; mitigatur ab Innocentio IV. anno 1248.

Ordo Cruciferorum dicitur confirmatus a Cælestino III. ann. 1197.

Ordo Minorum confirmatur ab Innocentio III. et postea ab Honorio III.

Concilium generale, Lateranense quartum, sub Innocentio III. an. 1215.

Ordo redemptionis captivarum confirmatur ab Innocentio III.

Ordo Prædicatorum confirmatur ab Honorio III.

Ordo Sanctimonialium sanctæ Clare, quæ sequuntur regulam fratrum Minorum, confirmatur.

Ordo Eremitarum Sancti Augusti ab Innocentio IV. hoc nomen accepit, cum antea Gugliemiti dicerentur.

Ordo Sylvestrinorum confirmatur ab Innocentio IV. anno 1248.

Concilium generale, Lugdunense primum, sub Innocentio IV. in quo deponitur Fredericus imperator, et decernitur expeditio pro terra sancta recuperanda.

Ordo Eremitarum S. Augustini ab Alexandro IV. reducitur ad unum et eundem habitum, qui hodie est in usu.

Albigensium ad centum millia vincuntur, divino miraculo, ab octo milibus Catholicorum duce Simone, Comite Montis fortis Emilii libro vi. hist. Francorum.

Concilium generale, Lugdunense secundum sub Gregorio X. pro unione Græcorum cum Latinis.

Mirum, cur iste Joannes Papa dicitur voluerit XXI. cum nullas præcesserit XX.

Cælestinus Papa, raro exemplo, dimissa sponte summa dignitate, ad monasterium rediit.

Ordo Cælestinorum.

Ordo servorum B. Mariæ.

Hoc anno incipit Jubilæum, centesimo quoque anno celebrandum.

Hic Pontifex transtulit Sedem Apostolicam

in Galliam, ubi mansit annis circiter septuaginta.

Concilium generale Viennense, sub Clemente V. in quo deletus fuit ordo templariorum.

Anno 1327. opera Ludovici imperat. schisma 22. factum est Nicolai Antipapæ contra Joannem.

Ordo equitum Christi in Lusitania incipit. An. 1350. Clemens Papa revocat Jubilæum, ad annum quinquagesimum.

Ordo Jesuitarum, auctore B. Joanne Columbin. Senense.

Gregorius Papa reducit sedem ad Urbem. Ordo Montis Olivæ.

Schism. 23. omnium gravissimum, et longissimum, Clementis Antipapæ contra Urbanum VI. Nam Clementi successit in chismate Bened. XIII. cui schismati volens Conc. Pisano remedium adhibere, illud auxit, creato Alexandro V. inde enim tres Pontifices simul sedebant; Gregorius XII. Benedictus XIII. et Alexander V. et paulo post Joann. XXIII.

Ordo S. Hieronymi.

Ordo Scoporum.

Ordo sancti Georgii de Alga.

Concil. generale Constantiense, pro schismate tollendo, in quo Gregorius XII. abdicavit se sponte; idem paulo post fecit Joann. XXIII.

Benedictus fuit depositus, sed noluit dimittere prehensam dignitatem.

Schisma 25. Clementis Antipapæ contra Martinum V. mortuo Benedicto XIII. anno 1424.

Schisma 26. Felicis Antipapæ contra Eugenium IV. an. 1439.

Concil. gene. Florentinum sub Eugenio IV. pro unione Græcorum cum Latinis.

Constantinopolis capitur a Turcis ann. 1452, in ipsis feriis Pentecostes; sic Deo ulciscente perdidit Græcorum circa processionem Spiritus sancti a Patre, et Filio.

Sixtus IV. revocavit Jubilæum ad annos 25.

Hic Hermannus videtur fuisse omnium Hæreticorum perdidissimus, et stultissimus quippe, qui cum doceret, animum mori cum corpore: tamen maluit vivus exuri, quam suam hæresim revocare.

Concilium generale Lateranense quintum inchoatur sub Julio an. 1511. et absolvitur sub Leone anno 1518.

Equitibus Rhodiensibus fortissime resi-

stantibus, Rhodus insula capitur, non sine magna clade Turcarum.

Ordo Clericorum Regularium confirmatur a Clemente VII ann. 1524. Ordo Capucinatorum ab eodem 1530.

Ordo Clericorum S. Pauli ab eodem ann. 1533.

Henricus VIII, rex Angliæ anno 1535, ab Ecclesia Catholica deficiens caput Ecclesie Anglicane dici voluit: et repugnantes Joannem Roffenses et Thomas Morum cum aliis multis occidit.

Anno 1540. Ordo Societatis Jesu auctore B. Ignatio Loyola, confirmatur a Paulo III. Concilium Tridentinum generale inchoatur anno 1545.

Regnum Angliæ sub Julio Confite, et Catharina regina Angliæ, ad Ecclesie unitatem redit: sed post paucos annos sub Elisabetha regina hæretica iterum ad schisma et hæresim revertitur.

Calvinistæ sub nomine Hugonottorum regnum Gallie infestare incipiunt anno Domini 1560.

Concilium Tridentinum generale concluditur sub Pio IV, anno 1563. Melita insula summa vi a Turcis oppugnatur, sed majore virtute a Christianis defenditur.

Calvinistæ sub nomine Genseorum, id est, vilium personarum, Belgium tumultibus replere incipiunt, anno 1566.

Hoc ann. 1571, ingens victoria navalis de Turcarum classe a Christianis reportata est, cum sancto Frederico juncti essent Pius V. Papa, Philippus II, rex, et resp. Venetorum.

An. 1572, mense Novembri apparuit nova stella miræ pulchritudinis in signo Cassiopeæ, et duravit ultra annum, et paulatim minui cœpit, donec evanesceret.

Ordo Clericorum Minorum a Sixto V. confirmatur anno 1588.

Clemens VIII, anno Jubilæi 1600, multa præbuit exempla pietatis, et humilitatis, non solum obiens frequenter septem Ecclesias: sed etiam peregrinis pedes lavans, et eorum victui largiter prospiciens.

INDEX

SCRIPTORUM ALPHABETICUS.

A		B	
		Anselmus Landunensis,	433
		Anselmus Lucensis,	434
		Anthelmus,	418
		Antiochus,	416
		S. Antonius Abbas,	372
		Antonius Andreae,	435
		Antonius Bonifinius,	470
		S. Antonius de Padua,	446
		Antonius de Butrio,	461
		S. Antoninus Florentinus,	464
		Antonius Melissa,	421
		Apollinarius,	379
		Apponius,	423
		Arator,	414
		Aristeas,	330
		Arnobius Afer,	371
		Arnobius alter,	408
		Arnoldus Abbas,	443
		Astesanus,	457
		S. Athanasius,	373
		Athenagoras,	362
		S. Augustinus Hipponensis,	494
		Augustinus de Ancona,	455
		Augustinus de Roma,	462
		Avitus Alcimus,	413
		Aurelius Prudentius,	302
		Aurelius Cassiodorus,	413
		Ausonius,	401
		Baldus,	461
		Baptista Mantuanus,	470
		Baptista Platina,	468
		Baptista Trovamala,	469
		Barlaamus,	435
		Bartholomæus Pisanus,	438
		Baruch Propheta,	347
		S. Basilius Magnus,	380
		Beda Venerabilis,	449
		Berengosius,	417
Abdias propheta,	pag. 345		
Abdias babilonius,	361		
Achaia Presbyteri,	361		
Adam Goddamus,	438		
Adelmannus,	430		
Addo Propheta,	344		
Ado Viennensis,	427		
Adrianus VI.	472		
Aeneas Gazeus,	409		
Aeneas Sylvius,	463		
Aegidius Romanus,	433		
Aggeus Propheta,	348		
Abias Propheta,	344		
Aimoinus,	426		
Albertus Krantzius,	470		
Albertus Magnus,	449		
Albinus Alcuinus,	422		
Albericus Bergonensis,	438		
Alexander de Hales,	447		
Alexander de Imola,	468		
Algerus Scholasticus	436		
Alphonsus Vargas,	460		
Alphonsus Toustatus,	464		
Amalarius Trevirensis,	424		
Ambrosius Ansbertus,	427		
Ambros. Camaldulensis,	468		
Ambrosius Catharinus,	474		
S. Ambros. Mediolanensis,	382		
Amos Propheta,	345		
Ammonius Alexandrinus	366		
Amphilochius,	386		
Anastasius bibliothecarius	426		
Anastasius Nicenus,	417		
Anastasius Sinaita,	414		
Andreas Barbatius,	463		
Andreas Casariensis,	381		
Angelomus,	423		
Angelus de Clavasio,	468		
S. Anselmus Canthuariensis,	431		